

Det Anarkistiske Bibliotek

Bevæbnet Negativitet: mod det Totale Queer Angreb

Flower Bomb

Flower Bomb
Bevæbnet Negativitet: mod det Totale Queer Angreb
17-12-2018

theanarchistlibrary.org
oversat af Glykose, 2019

da.anarchistlibraries.net

17-12-2018

”Vi er radikale, som har fået nok af forsøgene på at redde køn. Vi tror ikke på, at vi kan få det til at fungere for os. Vi reflekterer over den transmisogyni vi har oplevet i vores liv, den kønnede vold, som vores kammerater, både trans og cis, har oplevet, og indser at selve systemet gør denne vold uundgåelig. Vi har fået nok.”

”Tværtimod må det som kommer efter kønsnihilisme være en reel kamp mod patriarkatet, hvidt overherredømme, og kapitalisme, som forstår og er opmærksomme på de komplekse sammenhænge mellem disse strukturer og som nægter at reducere en eneste af dem til fordel for en anden.”

”Vi søger ikke at skabe et bedre system, for vi er ikke interesserede i reel politik overhovedet. Alt hvad vi kræver for nuværende, er et skånselsløst angreb på køn og den sociale mening og opfattelse, som køn skaber.”

Essayet [af Alyson Escalante] *Gender Nihilism: An Anti-Manifesto* var en eksplosiv refleksion af mine egne oplevelser med både ”køn” og ”nihilisme”. Som en queer, der ikke havde noget behov for queer anerkendelse og social assimilation, havde citatet ovenfor opsummeret en position af ren afvisning, som jeg fandt et pirrende tilhørsforhold til.

Jeg ville gerne skrive det her essay, ikke som en kritik af *Gender Nihilism*, men som en ros, og som et personligt svar på nogle af de spørgsmål der bliver stillet i [Alyson Escalantes] *Beyond Negativity: What Comes After Gender Nihilism?* I dette essay fremhæver jeg et par citater fra den og svarer ud fra mit eget kønsnihilistiske perspektiv.

”Ergo er vi efterladt med behovet for at ophæve køn, behovet for at slå reformistiske projekter tilbage, som blot søger en udvidet idé om køn. Hvad der mangler at blive skabt, er etableringen af en vej fremad.”

Jeg tror, at det er vigtigt at erkende, at mange individer konstruerer deres egen sti af queer afvisning overfor samfundet og dets projekter af assimilationsreformer. For mig personligt, betyder ’en vej fremad’ en væbnet queernihilisme, vild og truende mod den sociale standardisering af køn og systemisk kontrol. Dette indebærer, men er ikke begrænset til, en individuel

sti af ødelæggelse, som sigter mod de internaliserede magtstrukturer og roller, som definerer en tildelt kønsidentitet. Personificeringen af denne magt, som dikterer roller og adfærd tilhørende den tildelte kønsidentitet, overgiver individualitetens formløse vildskab til politikken isolationsfængsel. Mod afskaffelsen af køn, og imod reformistiske projekter, der begrænser min anarkistiske krig ikke sig selv til politikken rammer. I stedet inkluderer den en queernihilistisk livserfaring med dét at blive fri for køn og enhver anden social konstruktions kontrol, som har til formål at undertrykke og afskrække individuel egenhed. Hinsides teoriernes begrænsninger indebærer dette også snigangreb på manifestationerne af samfundet, som er en afvisning af lov og orden.

”Kun en reel, konkret, og organiseret kamp kan bringe os fremad. Udelukkende afvisning, meningsløs vold, eller omfavnelsen af det fornuftsløse vil ikke være nok. Vi må kort sagt bevæge os hinsides negativitet. Projektet foran os er effektivt at beskrive den vold som køn medfører, nødvendigheden af dets afskaffelse, og strategierne for at opnå dens reelle afskaffelse. Kun sådan vil vi have muligheden for, ikke kun at opnå afskaffelsen [af køn, red.], men at ændre verden.”

Jeg tror på, at reel, konkret, og organiseret kamp er stærkest når den er skabt på det individuelle plan. Eftersom at det i hverdagen er individet som oplever kampen for overlevelse i dette kønnede mareridt, er ingen anden end dét individ mere kvalificeret til at materialisere oprøret. Kønned vold er unikt for hver af de individer, som opnår erfaring med at kæmpe imod denne. At vælge identitetsbaserede bevægelser eller organiseringer til at repræsentere individuelle erfaringer, forfladiger ofte de forskelle som findes imellem individer, og skaber derved en falsk følelse af enhed. Dette fører ofte til, at ens tilknytning til en identitet bestemmer legitimiteten af ens oplevelser, i stedet for at oplevelsen er legitim fordi den er unik. Denne pointe var på velformuleret vis opsummeret af Lena Kafka i *Destroy Gender*:

”Mine personlige erfaringer med kønned vold bliver kun taget seriøst når jeg afslører mig selv som værende transkvinde. Vores teorier bure tage afsæt i de måder vi har oplevet kønned vold i vores hverdag, de burde ikke tage afsæt i identitet. Vores forhold til hin-

OBS: Alle de omtalte tekster kan findes på Anarchist Library, o.a.

den burde være baseret på affinitet og ligheder med hinanden, i stedet for baseret på den laveste-fælles-nævner politik. Hverdagslivet er alt for kompliceret til at reducere til to kategorier.”

Set fra mit eget individualistiske perspektiv, er nihilisme så meget mere end blot pessimisme, afvisning og vold; den er personificeringen af anarkismen, genvindelsen af individualiteten og omfavnelsen af ukontrollabel egenhed. Queer negativitet betyder fjendtlighed overfor socialt konstruerede forventninger, dem som håndhæver dem, og er som følge deraf frigørelsen af ens eget undefinerbare ”selv” fra kønskomformiteten. Dette indebærer omfavnelsen af vold og den totale fralæggelse af offermentalitet. Queernihilisme materialiseres som en krigserklæring mod samfundet. For hver en risiko for seksuelt overgreb er der en slebet kniv til selvforsvar. Kampklare rum er personorienterede, idet de erstatter tryghedens politik. Bevæbnede queers skaber ikke kun bølger; de er tsunamier imod underkastelsens logik.

”Det vil sige, at man erkender, at disse ting kun kan overvindes gennem en fremtidsorienteret kommunistisk politik. Forkast nihilisme, forkast håbløshed, kræv og byg en bedre verden.”

Min queerhed er en eksperimentering som aldrig ender. Den er totaliteten af et levet liv imod loven; ukontrollabel og vild. Den er ikke et kommunistisk politisk projekt, men en nihilistisk afvisning af alle systemer der forsøger at underkaste individualiteten. Den er ikke et venstreorienteret politisk projekt om at kræve og bygge en bedre verden, men et anarkistisk oprør om at tage livet tilbage, dag for dag, og at sætte ild til dets fangevogtere. Eftersom køn er integreret i hver en gren af dette systematiserede, civiliserede samfund, finder jeg intet håb i at redde nogen som helst del af det – kun glæde i hvert sekund af planlægningen af dets død.

”Jeg tænker at det er sigende, at jeg bliver præsenteret som stemmen for kønsnihilismen, når to af de største bidragsydere er indfødte [indigenous] transkvinder. Deres stemmer er vigtigere i denne debat end min, alligevel har folk fuldstændig og konsekvent fremhævet min stemme og mit perspektiv. Dette

er skadeligt.”

Samfundet og dem som ønsker at bevare det, har brug for identitetspolitik til at kategorisere folk, hvilket er baseret på socialt tildelte konstruktioner. Identitetspolitik er dér hvor individuel eksperimentering dør. Ligesom at studere murstenene i væggen i stedet for at kigge bagved selve væggen, er identitetspolitik (ligesom al politik) enden på fantasiens udforskning. Politik repræsenterer den fikserede ideologiske opskrift på en levevis, tildelt ”masserne”, som bliver behandlet som om, at de er ude af stand til at tænke og handle som individer.

I sfæren af akademisk anerkendelse, foregriber identitetspolitik det populære narrativ at omvende hierarkiet; dem som tilhører den marginaliserede kategori bliver den dominerende gruppe, som så får fripas til at trivialisere oplevelserne fra dem som de ser som ikke-marginaliserede. Men denne omvendte hierarkisering udfordrer ikke selve ideen om hierarki – den reformerer den bare i et forsøg på at opnå magt forklædt som lighed. Denne magt, bestående af social kapital, bliver så brugt til at håne, tvinge og dominere andre, med straffrihed.

Enhver som præsenterer et enkelt individ som stemmen for noget så udbredt som kønsnihilisme, fortolker verden i form af termer fra tekstbogsdefinitioner, i stedet for den flydende organiske fritænkning og social interaktion. Kort sagt, så sletter den alle de individer, som allerede havde opdaget og levet kønsnihilisme, men som ikke havde det akademiske sprog eller dens status til at blive krediteret og anerkendt overalt.

Alyson's oplevelser med køn er ikke trivielle overfor mine bare fordi jeg er brun. Deres oplevelser er unikt adskilt fra mine, og meget mere komplekse end det oversimplificerende måleapparat som sociale konstruktioner og enhver teoretisk analyse af identitet og privilegie udgør. Og det er denne egenhed af individuel erfaring der går tabt i identitetspolitikens homogeniserede formationer. Efter min mening, er skaden her, at stemmer som tilhører nogle bestemte individer betyder mere end andres. Ironisk nok er der ulighed i jagten på lighed, og fællesnævneren er altid en social konstruktion i den ene eller anden form.

”Tværtimod må det der kommer efter kønsnihilisme være en reel kamp mod patriarkatet, hvidt overherredømme, og kapitalisme, som forstår og er opmærksom på de komplekse sammenhænge mellem disse strukturer og som nægter at reducere en eneste af dem for enhver anden.”

Patriarkatet, hvidt overherredømme, og kapitalisme har hver deres identitetspolitik. De fremhæver hver en rolle og adfærd, som styrker deres sociale magt. I modsætning til fysisk at angribe disse institutioner, er det for mig vigtigt at genvinde mig selv og frigøre mig fra deres mentale fangenskab. Dette indebærer, at nægte at bruge deres sprog til at definere andre, at lade andre definere sig selv hinsides identitetsbaserede antagelser. Det indebærer også, at ethvert reelt forsøg på at finde sig en plads på kapitalismens karrusel ødelægger oprørets integritet. Queer er af kapitalismen og liberalismen blevet transformeret til en eller anden rigid, social identitet, én af mange eksempler. Queeridentitetens reelle politik legitimerer staten og glorificerer en civiliseret standard for underkastelse. Med hjælp fra den internaliserede – og ofte hyldede offerrolle, så bliver queer snart en identitet som er pacificeret og fremstillet af kapitalismen.

Det er derfor, at min queerhed ikke er et positivt projekt. Dets betydning er stik modsat den kollektiverede underdanighed iboende både kapitalismen og på venstrefløjen. Queernihilisme betyder at væbne negativiteten imod de pacificerende effekter af reel politik, at udforske intimiteten af kriminel affinitet med andre, og væbne individualiteten med den mest queer brutalitet imod herredømmet. Ilden i mit hjerte brænder ethvert kønnet fængsel som bliver tildelt mig. Queer er konfrontation: mit ønske om frihed smelter sammen med mit had for civilisationen. Det der blomstrer er en livslang dans der materialiserer det mest queer angreb på kapital og social kontrol. Jeg finder mig selv opslugt af kaosset af blodige våben, knust glas og skrigende alarmer. Min krop er et kampklart rum af kærlighed og vrede, ukontrolleret af ikke-voldens moralitet. Med kærlighed, og i solidaritet med naturen, og med alle dem som omfavner queer anarki med hysteriske glædesgrin – mod det totale queer angreb på den civiliserede orden!